

Magtárlap

20050728

Csütörtök

1. szám

17. Völgyek Völgye 2005 Valley of Arts

Völgynek is változatosnak kell tehát lennie, főleg, ha kényszerhelyzetben vagyunk. Elmeséli, hogy Ócs önkéntes kiesése miatt nem kell aggódnunk, hiszen most kárpótolhat minket az erdélyiek művészete. Ez évben ők is a Völgy vendégei lesznek, és remélhetőleg a művészek elhozzák majd magukkal a „Partium” ízét és hangulatát.

A látogatók számára kitérve Galkó elmondta: tavaly kétszázezren látogattak el a rendezvényre, idén „éppen annyi résztvevőt várnak, ahányan eljönnek, de eggyel sem többet vagy kevesebbet”.

Időközben már-már fullasztóvá vált a hőség odakinn, amit nem könnyű átvészelni egy jó korsó sör nélkül... Valószínűleg így gondolta ezt az épp betérő, minden bizonnyal a vendéglátóipari egység „felszereltségét ellenőrző” polgármester úr is. Horváth Jenő az újdonságok és hagyományok kapcsán „szót kért”, és kiemelte: véleménye szerint a Völgy ugyanolyan szép tiszta lesz, mint amilyen eddig volt, hiszen ő a tisztaságefelelős. Ha úgy végzi munkáját, mint az eddigiekben, biztosak lehetünk benne, hogy szeméttmentes utcákat barangolhatunk majd be. Mesélt még a Völgy sokszínűségéről is: zene, tánc, képzőművészet, kézművesség... Ezek a szavak és a mögöttük rejlő olykor dallamos, olykor tarkabarka tartalom éppen elegendő ahhoz, hogy boldogságmámorban úszkáljanak a művészetkedvelők.

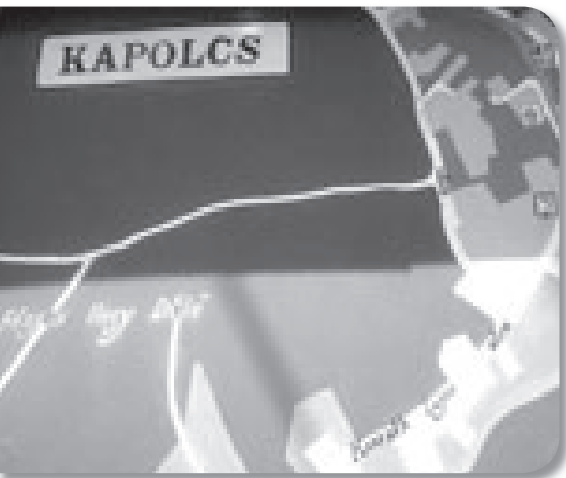
A nagy igazságoktól zengő kocsmába újabb és újabb szomjazók térnek be, aztán nem sokkal később már özőnlenek, így a levegő hőmérséklete közelít egy szaunához, a szabad hely mennyisége pedig egy tenyérnyi folthoz. Felkortyolom a maradék megmelegedett, buborékmentes sörömet és kisietek a régi kocsmából a megújult Kapocsba.

Völgymunkások

Különös ismertetőjel: agyonizzadt póló, a verejtéktől olvashatatlan felirattal. Itt élnek közöttünk, és próbálnak elvegyülni a nép között. De mindenki tudja, hogy ők mások, mint mi.

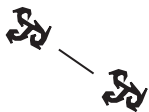
Ők a Völgymunkások. Ők felelnek a Művészetek Völgyének rendben tartásáért, iránymutatásáért. Ez a körülbelül 75-80 ember felel mindannyiunkért ebben a tíz napban. Teszik a dolgukat, sokszor úgy, hogy észre sem vesszük. Csak néha találkozunk velük, egy korsó sör mellett, Cili néninél. Ebédszünetükben együtt tárgyalják meg a világ fájdalmait, majd boldogan koccintva öntenek a garatra. Persze csak mértékkel, hiszen sok munka vár még rá-

juk. Színpadépítés, információnyújtás az újonnan érkezőknek, a közlekedés segítése.

Elég vegyes összetételű társaságról van szó, akik között megtaláljuk a középiskolás kamaszt vagy a sokat látott, igazi jó munkásembert. Persze itt is vannak korhatárok! A tizenhatodik életévünket már be kell töltenünk, hogy közéjük tartozhassunk, de 70 (!) év fölött már tegyünk le ezen szándékunkról. Na jó... Valószínűleg nem túl sok hetvenéves rohangál Kapolcs utcáin. A 80 fős létszám sem a jelöltek hiánya miatt alakult ki, hanem pénzügyi nehézségek miatt. Ebből adódóan a fizetést nem a polgármestertől, hanem egy külön erre a célra létrehozott szervezettől kapják.

A szűk anyagi keret miatt sajnos idén kevesebb Völgymunkást láthatunk, mint tavaly, de remélhetőleg ez semmilyen bonyodalmat nem fog okozni. Az alacsonyabb számú személyzet miatt valamennyivel kevesebb ember jut a fesztiválon részt vevő falvakra (Taliándörög, Vigántpetend, Pula, Monostorapáti és Kapolcs), de a hosszabb munkaórák talán sikeresen pótolják a személyi hiányokat.

A Völgymunkások „epicentruma” Kapolcs. Majdnem minden utcasarkon találkozhatunk sürgő-forgó munkásokkal, kik azon igyekeznek, hogy az esemény kezdetére minden simán menjen, és kényelmesen tölthessük el nyarunk ezen részét.

IFJÚ NEBULO

Szerkesztőségünk közelében, Csorompusztán lakik egy gyakran látott ismerősünk. „Óslakosa” a falunak, itt él születésétől kezdve. Ámbár még nagyon fiatal. Jövőre iskolánk, a Szent László Gimnázium tömegkommunikáció szakos hallgatója lesz. Jack Janival beszélgettem.

– *Milyen volt a gólyatábor?*

– Nagyon jó volt! Szuper az osztályom. Különleges embereket ismertem meg a tábor ideje alatt. Kedvesek voltam velem, jókat röhögtünk, nevtünk együtt.

– *Nem volt számukra furcsa, hogy Te eredetileg is itt laksz, és most mégis elhagyva a családi fészket, velük sátorozol?*

– Furcsállották, meg is kérdezték, hogy miért jöttem ki hozzájuk „lakni”. Nem értették, miért nem maradtam bent a házban, mert-hogy ott biztos sokkal jobbak a körülmények. Mondtam nekik, hogy azért vagyok itt, hogy veletek sátorozzak. Nem akartam különleges bánásmódban részesülni.

– *Hogyan jött az ötlet, hogy a Szent Lászlóba szeretnél felvételizni?*

– Mindig láttam, hogy mit csináltak a Magtárban. Megtetszett ez az élet, munka, amit itt folytattok. A másik lényeges érvem az volt a gimnázium mellett, hogy Budapesten van. Ez az a város, ahol szerintem a vidéki gyerek – így én is – megtalálja azt a nyüzsgést a maga számára, ami az életéből elképzelhető, hogy hiányzott.

– *Mi van itt télen?*

– Sokkal kisebb az élet, mint most, pedig ez most még be sem indult. Nincsenek emberek, hatalmas szokott lenni a hó, alig lehet közlekedni. Így a barátaim is ritkábban látogatnak meg, még ha Öcsön vagy Pulán laknak is. Elég magányosak vagyunk, ilyenkor csak számítógépezni szoktam. Szeretek sokat játszani és szerintem kis tömkomosként elég jól értek a gépekhez.

– *A fesztivál ideje alatt miben változik meg az életed?*

– Gyakorlatilag nem sokban. Több lesz az ismerős, felbukkannak régi jó barátok. A programokra nemigen járok el, mert ez már számomra kicsit unalmas.

– *A tömkomon belül mi érdekel leginkább?*

– Nagyon érdekesnek találok az újságírást, ezzel szeretnék a legtöbbet foglalkozni, mert úgy érzem, van hozzá akaratom, mások szerint tehetség is. Nemrég írtam három regényt, önszorgalomból. Egyszerűen jön magától, szeretek írni.

Potyatúra

Amikor az ember megkapja feladatát, a megvalósítás tervén kezd gondolkozni. Amikor úgy tűnik, minden simán megy majd, jön egy kis aprócska nehézség – amin nem lepődik meg. De amikor az ember azon kapja magát, hogy semmi nem úgy megy, ahogy eltervezte – kétségbeesik...

Reggel fél nyolc, tikkasztó meleg. A telefon csörög, a bogarak elhallgattak. Pár koránkelő, túlbuzgó, munkára éhes tömkomos zavarja csak meg a csendet és az alvásomat. Lassan össze is sikerül szednem magam, majd félálomban lebeccegek a boltba – reggeli reményében. Tízre már-már teljesen felkelt állapotban fogyasztom kolbászkrémes kenyéremet, kakaóval szürcsölve, a napi újságírói stábmegbeszélést hallgatva. Témámat tudomásul se véve azon kapom magam, hogy egy dombokkal körülvett főút szélén állunk, stoppolásunkat megszanó vállalkozó szellemű sofőrre várva. Az ezirányú sikertelenségek mégse vették el a kedvünket, és vidáman vártunk, és vártunk... és stoppoltunk. Az úticél Monostorapáti, a célszemély a polgármester.

Nehéz körülmények közt mégis sikerült eljutnunk a Hivatal kapujához, ahol pihenésképp egy padra leülve gondolkoztam, miről is tudnám majd faggatni. Erre ismerős hangok ütötték meg füleinket. Igen, a fölöttünk járó évfolyam lelkes tanulóiból verbuválódott forogtócsoport tagjai. Mint kiderült, ők is Hárshegyi József urat próbálják felkutatni. Ami első hallásra nem olyan nehéz művelet, elvileg a pár utcányira lévő Kultúrházban meg is találhatjuk. Mivel a kis stáb telepakolt autóval érkezett, különváltak útjaink. És mi ismét gyalog, leizzadva, de büszkén sétálgattunk tovább. Kis eszmecsere után találtuk ki, hogy megtámadunk egy „beülős” helyet, inni valami hideg, szénsavas akármit, a hőmérsékletre való tekintettel. Addig úgyis lesz idejük összeszedni magukat és a technikát negyedikes barátainknak, talán el is kezdik a riportot, mi meg majd lassan befolyunk a dolgokba. Nem így történt.

Alig rendeltük ki hűsítőinket, máris betoppant a híres bagázs – kamera, polgármester és felvétel nélkül. Az okot rögtön tudatták velünk, miszerint „a falu embere” Tapolcán tartózkodik. Következő felbukkanási helye délután négykor, Kapolcson, a Faluházban. Így hát – mintha mindig is így csináltuk volna – kólánkat elfogyasztva, az utolsó szűrőcsülés után, a hűvös légkondis asztalunkat otthagynva lehangolt stoppolás következett. De már több megértőbb ember akadt. Volt, aki sajnálva mutatta telerakott Volvo-ját; de akadt, aki meg is állt, csak hogy elmondja: kedves ember ő, el is vinne, meg különbenis, egyetlen gond, hogy szabad ülés nincs.

De ugorjunk, szóval valahogy mégis visszakeveredtünk Kapolcsra. Megtaláltuk a Faluházat, a polgármester bácsit, aki végül csak annyit mondott: „Majd Apátiba megyek, ott találkozok a riportosokkal is” – és akkor kétségbeestünk, de oda már nem követtük.

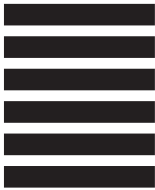
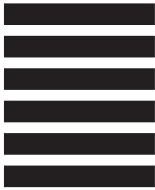

Egy átlagos ember..

Egy átlagos embernek néztem őt, amikor lépkedett a falu utcáján. Odamentem hozzá, és megkérdeztem, merre találok a Polgármesteri Hivatalt, mert szeretnék beszélni a polgármester úrral.

Erre ő csak mosolygott és a kezét nyújtotta: „Horváth Jenő vagyok, Kapolcs polgármestere.”

- *Önnek van személyes érintettsége a programokban? Azonkívül, hogy polgármestere a központi falunak...*
- 11 éve vagyok Kapolcs polgármestere, és ez alatt az idő alatt mindvégig tevékenyen részt vettem a munkákban. Eredeti foglalkozásom pedagógus, és egészen 2 évvel ezelőttig volt egy kis színjátszó csoportom, akikkel rendszeres fellépők voltunk a Művészetek Völgyén. De sajnos ez időhiány miatt idén is elmarad.
- *Milyen hatással van a Művészetek Völgye a község életére?*
- Ez attól függ, milyen szempontból nézzük a kérdést. Először is, a falu életére nagyon jótékony hatással van. Az itt lakók az elmúlt 17 év alatt megtanulták, mi is az a kultúra, és ők is aktívan részt vesznek a szervezésben, és a programok iránt is érdeklődnek. A rendezvény sok turistát vonz, és kevés az önkormányzat által kiadható sátorhely, ezért az élelmesebb lakók ilyenkor a kertjeiket is kiadják a turistáknak. Ebből viszont következik, hogy szükségük volt rendes fürdőszobára az eddigi kerti zuhanyzók helyett, és ennek köszönhetően most már minden házban található melegvízes fürdő.
- *És mi a helyzet az önkormányzatra gyakorolt hatással? Gondolok itt a szállásokból származó adóbevételekre, stb...*
- A falusi turizmusról alkotott törvény értelmében 80.000 Ft turizmusból származó bevétel nem kell adót fizetnie a polgárnak, így a turizmusból nincs bevételünk. Viszont, jelentős mennyiségű pénzünk származik abból, hogy kiadjuk a különböző középületeinket. Például az óvodát.
- Ennek az összegnek a segítségével könnyebben tudunk pályázni állami pénzekre, mivel képesek vagyunk előteremteni a szükséges önrészt.
- *Mekkora előkészületeket igényel a rendezvény?*
- Nem az önkormányzat, hanem az erre a célra alakult Kapolcsi Természetvédelmi és Kulturális Egylet szervezi az egész Művészetek Völgyét, mi csak a feltételeket bizto-

sítjuk számukra. Nagyjából egy hónappal előtte kezdjük el a munkálatokat, és a Völgy vége után még egy hónapig tartanak a romeltakarítási munkálatok.

- *Mennyi emberre számítanak idén?*
- Az előző évben 200.000 látogatónk volt, de várhatóan ez a szám idén kevesebb lesz. Nagyjából 150-180.000 emberre számítunk.
- *Miért ilyen pesszimista?*
- Sajnos az idei évben anyagi okok miatt kevesebb programot tudunk nyújtani az idelátogatóknak. Csökkenti a látogatók számát, hogy nagyon etikátlan módon több közeli település is ezekben a napokban rendezi meg különböző kulturális eseményeit, így próbálnak hasznot húzni a mi rendezvényünkéből, de ez reméljük, nem sikerül nekik.

Sátor vagy szoba?

Egyszer voltam, hol nem voltam, voltam egyszer egy szegény és kissé bolond lány, aki azt az örült ötletet vette a fejébe, hogy az év egyik legmozgalmasabb rendezvény-sorozatára próbál szállást találni, plusz 40 fokban, hullafáradtan, pár korty folyadék társaságában, Kapolcs főutcáján...

Elmerülve gondolataimban, bámészkodtam, majd hirtelen megpillantottam a kerítésen lógó hirdetőtáblát:

„SÁTORHELY FOGLALALÁS”.

Meg vagyok mentve - gondoltam, és már rohantam is a feltüntetett címre. A kellemes helyen elterülő ház előtt egy négyévesforma kisfiú igazított útba az apukájához. Amikor elmondtam, hogy miről is lenne szó, készségesen hellyel kínált, és mindketten legyőzve izgalmunkat, belekezdünk tartalmas beszélgetésünkbe. Mint kiderült, az öt faluban 20-25-en, de talán még ennél is többen kezdenek bele ebbe a kis magánvállalkozásba erre a tízenegyhány napra. Szívesen fogadnak családot, haveri kört, egyedülállót, egy-két, vagy akár több napra. Természetesen itt csak sátorhelyet lehet kapni, ergo a sátort célszerű magunkkal hozni. A tarifa fejenként éjszakára 500-700 forint között mozog, ami nem egy egetverő kiadás, főleg, ha az ember mindezért csodálatos környezetben, barátságos emberekkel és hasonló érdeklődésűekkel van körülvéve. És persze ami a legfontosabb: a szórakozás különféle lehetőségei tárulkoznak elé.

De nem csak a sátorozásra szűkíthetők a Völgy szálláslehetőségei. Ennek tudatában voltam én is, így hát tovább nyomoztam az egyéb alternatívák után...

Az utcán sétálva az első szembejövő helyi lakost azonnal meg is kérdeztem,

hogy hol találok olyan helyet, ahol foglalok szobakiadással. A vendégszeretetről híres Völgyet ismerve nem meglepő, hogy kielégítő választ és útbaigazítást is kaptam.

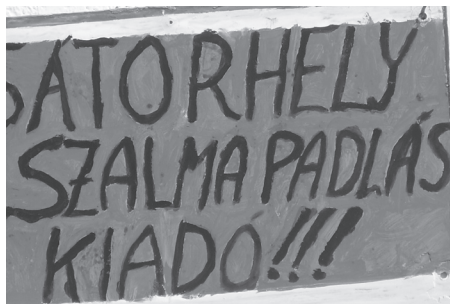
Mikor odaértem a megadott címre, azonnal befordultam a helyi tanácsadó által megjelölt udvarba, és az első nyitott ajtón besétáltam.

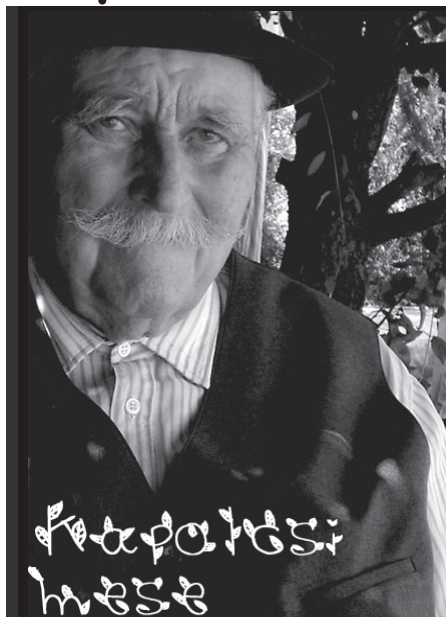
Az irodából kiszűrődő hangok felé iramodtam, és rá is találtam a hangok tulajdonosaira. Két kedves hölgyet kérdeztem a szobafoglalás módszereiről. Vadul irkálni kezdtem volna a címeiket, de három, már így is zsúfolt helyszínen kívül nem sok lehetőség kínálkozott Kapolcson. És valószínűsíthetően a többi faluban sem sokkal jobb a helyzet. Már ami a szobákat illeti. Az egyik hölgytől megtudtam (eső után

köpönyeg), hogy már márciusban kell helyet foglalni.

Mindezek tudatában átmentem a szemben lévő postára, vettem három képeslapot, és elhívtam néhány barátomat erre a nem mindennapi rendezvényre. Szállás lesz,

CSAK SÁTRAT HOZZATOK!!!

Kapócsi mesé

Hajdanán élt egy falusi fiú. Ez a fiú délceg, daliás legény volt, amerre ő elhaladt, a hajadonok sorra hullatták zsebkendőiket. De a legény csak egy lányra tudott gondolni, arra az egyre, melyet álmában látott.

Hosszú éveket töltött azzal, hogy megtalálja ezt az angyali lányt az álmából, de akármerre keresgélt, akárhány királylányt mentett meg sárkányok karmai közül, egyik sem volt kedvére való. Bejárta Ungot-Berget, átmászott az Üveghegyen és a Túlon is, de sehol e kerek világban még egy olyan lányt nem talált.

Az élete így telt lassan, lassan, vágyakozva, sóvárogva, a szerelmet keresve. Nem érezhette magát sosem boldognak, hiszen úgy érezte, a kenyerét vették el előle. A megálmódott lány hiánya kifúrta az oldalát, és eluralkodott a legényen a keserűség és a bánat, de a szemében még mindig csillogott a remény fénye.

Az öregség sem kerülte el, de még mindig várta, hogy hátha találkozik ezzel a tüneményvel. Amikor nagyon égetővé vált a hiánya, felnézett az égre, a csillagok közé, és remélte, létezik ez a lány, akit neki teremtettek, és ő is éppen ilyen magányos.

Egy nap a faluban nagy sürgés-forgás támadt, előzőnlötte a parányi falvacskát a tengernyi ember-tömeg. A legény szíve ekkor nagyot dobbant. Az ütőerek egyre nagyobbakat lüktettek, ahogy előntötte szívét a remény.

Kilépett a napfényre, és hagyta, hogy vigye magával az emberár. Bezárta szemeit, hagyta, hogy arra sodródjon, amerre a nép tengere viszi. De egyszer csak egy furcsa, rég keresett érzés nyilallt a szívébe, és érezte, ki kell, hogy nyissa szemeit. Tágra nyitotta pupilláit, hogy lássa azt a tündért az álmából, akit mindig is keresett, és akinek el akarta mesélni, mennyire szerette őt egész életén át, akit egész életében keresett, akinek annyi mindent mesélt volna. Odalépett hozzá, és végigsimította a napfényben aranyosan ragyogó fürtjeit. Majd összeszedte minden erejét, és megkérdezte: „Te vagy az?” A lány zavartan mosolyodott el, majd az öreg számára halandzsa idegen nyelven válaszolt. Aztán egy szempillantás sem telt belé, vagy talán csak éppen annyi, de a legény szem elől tévesztette a tüneményes álomlányt.

A legény szíve darabjaira tört össze.

Azóta minden évben, minden Művészetek Völgye alatt felöltözik a legszebb ruhájába, és várja azt a lányt, akit egy szempillantása miatt vesztett el.

Ez a legenda kering a mai fiatalok körében Hegyi Pista bácsiról. Aki nem hiszi, járjon utána július 30-án, Ladányi András: Kapolcshoz hű maradni című könyvének bemutatóján, Kapolcson a Faluházban, 15:00-kor.

Egy GRAFIKUS ōslakos

Tikkasztó hőségekben indultam utamra a Magtár körül. Már nagyon sok embert megkérdeztem, de egyikük se tudta, hogy merre van Csaba. Ő az a kedves, aranyos ember, aki fáradhatatlanul szaladgál fel szerkesztőségünkön keresztül műhelyébe, a Magtár második emeletére. Végül számítógépe előtt ülve találtam rá, és munkájáról, életéről beszélgettem Hatvány Csabával.

– Mikor és mivel foglalkozol itt Kapolcs és Vigántpetend között a dombtetőn: Csorompusztán?

– Egész évben itt élek és grafikus munkákat vállalok. Ezt tekinthetjük a hobbimnak, illetve munkámnak is. Nagyon szeretem, nemhiába jártam képzőművészeti iskolába.

– Hogyan kerültél az iskolapadból ide?

– Több, velem egy szakon tanuló diáktársammal együtt elhatároztuk, hogy keresünk egy olyan csendes és egyedülálló helyet, ahol kellemesen érezhetjük magunkat, így jutottunk el ide. Megvásároltuk a Magtárat és a mögötte lévő, akkor még romos parasztházat, és belekezdünk egy új ház építésébe is. Ez nem fejeződött be, még ma is láthatjuk az elkészült részeit. A társaság idővel szétszéledt, és mára csak hárman maradtunk.

– Milyen munkáid vannak jelenleg?

– Nemrég elkészítettem az ez évi Művészetek Völgye programmagazinnak a címlapját és fotóit. Másra nemigen van időm.

– Valami mással foglalkozol?

– Más munkám nincs. Jelenleg minden időmet a házam építésére fordítom. Nagyon kemény dolgozok ez, teljesen lefoglal. Az alapok már elkészültek, állnak a főfalak, szóval alakulunk.

– Kanyarodjunk egy kicsit vissza a programmagazinhoz! Úgy hallottam, hogy idén valami nem egészen tökéletesen működött.

– Sajnos ez így van. Az ez évi borítónk egy kicsit sötétre sikeredett. Eredetileg egy vöröses, szép nyári színekben pompázó címlapnak kellett volna lennie, de a nyomdában elszúrták egy kicsit. Ráadásul az összes magazint egyszerre nyomtatják, és így időnk se volt a hibajavításra. Én már csak akkor értesültem a dologról, amikor kézhez kaptuk az összes példányt.

– Ebből van elegendő pénzed? Meg lehet itt ezzel élni?

– Határozottan kijelenthetem, hogy igen, meg lehet. Ámbár egyedülálló vagyok, nincs még családom, de így is megfelelően kijövök a pénzből.

– Valamilyen programmal készülsz a Völgyre?

– Idén most semmivel. Nem volt rá időm, de minden évben szoktam kiállítását nyitni lent Kapolcson. Különböző nagyságú, mozgó, hajtogatott papírokat, tárgyakat mutatok meg a látogatóknak.

Tessenek fogyasztani!

Kitikkadt szántók, magányos autótűt. Már tíz perce menetelek a hőséget árasztó aszfalton. Lelkesedésem már éppen lankadni kezdene, amikor megpillantok egy táblát, feltüntetve rajta: „Üdvözljük Petenden”. A táblán túl megszűnik az üresség, s az elhagyott pusztából hirtelen egy sürgő-forgó faluba csöppenek. A polgármester asszonyhoz sietek, s az odavezető út alatt végigpásztázom a szorgos völgymunkásokat. Rögtön az első utca szélén emelik a sörsátrat. A drága nedűvel teli hordók arra várakoznak, hogy elfogyasszák tartalmukat, persze nem kell aggódniuk, hiszen a látogatók egyik kedvelt szomjoltója a sör. A befóliázott üdítőtömbök is egymás hegyén-hátán egyensúlyoznak, egyelőre még bontatlanul. A söröshordók mellett már fel is építették a falatozót. Tehát minden, mi szem-szájnak ingere, már rögtön a falu elejében megtalálható.

Továbbhaladva újra lenyugszik az élet. A látogatók még nem tömték meg az utcákat, így a lakóknak maradt egy kis idejük, hogy kertjeiken csinosítsanak. Akármelyik kapun tekintek be, csakis szép, rendezett, gondos kis kertek húzódnak meg a házak mellett. Van, aki a háza előtt söpör, hatalmas porfelhőt kavarva maga körül, de van olyan is, ahol bereteszelt ablakok néznek vissza rám.

Az egyik sarkon egy újabb tábla fogadott... Féltem, lassan Petend végére érek, s a polgármester asszonyt még meg sem találtam. Azonban közelebb érve megnyugodtam, csak annyi volt kírva: „Sátorhely kiadó”. A füves telek még teljesen üres volt, azonban tudom, nyugalma nem tart sokáig, mivel hamarosan egész sátorrengeteg fogja lapítani a szép zöld gyepet.

A látnivalók után megérkeztem a Polgármesteri Hivatalhoz. A kopogásomra azonban válasz nem érkezett. De a kertben iparkodó munkások felvilágosítottak, hogy a polgármester asszony nincs itt, úgyhogy keressem fel otthon.

„Csak kutasson egy nagy, fehér parasztház után az utca elején, ott lakik a polgármester asszony!” Követtem az útbaigazítást, és körülbelül hat házzal lejjebb tényleg megtaláltam a nagy, fehér házat, nyitott kapukkal, mintha csak rám vártak volna. De sajnos a nyitott kapuk mögött üres ház fogadott. A kertben nyújtózkodó hatalmas fa árnyékában egy idős úr pihent. Ekkor egy fiatal hölgy bújít elő a házból. Bár jó hírei számomra nem voltak: a polgármester asszony nem volt otthon. Később kell jönnöm.

A várakozás alatt igyekeztem mással elütni az időt, ezért kerestem egy árnyékos helyet, ahol kipihentem a hosszú séta fáradalmait. Aztán egy kis idő elteltével nagy nehezen rászámtam magam, hogy újra célba vegyem a meleg aszfaltot. A már ismerős táblánál bekanyarodtam. (Lásd még: „Üdvözljük Petenden.”) Az előkészületek azóta is továbbhaladtak. Az eddig csak fémrudakon reszkető sörsátor felépült, s büszkén kimagaslik a házak közül. Az utakon már megsűrűsödtek a látogatók, s az üdítők sem árválkodtak befőliázva. Láthatóan gyorsan haladnak itt az események. Nekem is sikerült eljutnom a polgármester asszonyhoz. Az ő udvarában is változás történt. Egy fehér autó gördült be a gyepre: „Kürtöskalácsot mindenkinek!”

A tisztviselő asszonnyal kellemes beszélgetés alatt az előkészületekről is esett egy-két szó. Kiderült, hogy ez a felkészülés nem csak a fesztivált megelőző egy-két hétig tart, hanem a lakók egész évben arra készülnek, hogy egy szép, rendezett falu fogadja a látogatókat. A társalgás végén csak ennyit jegyzett meg: „Mi igyekszünk mindent letenni az asztalra, csak tessenek fogyasztani!”

A mindenki által ismert kocsmá a helyi élet központja. Ide jár mindenki, a polgármestertől kezdve az itt nyaralókon át a helyi lakosokig. Hangulatos, barátságos kis hely, ahol Cili néni szolgálja ki a betérő vendégeket.

Itt mindig zajlik az élet, mindig elegen vannak, a nap bármely szakában, főleg ilyenkor nyáron, a nagy melegben. A polgármester úr betér ide a völgy más szervezőivel is. És persze itt pihenik ki a cikkírás és filmforgatás fáradalmait az idejüket a völgyben töltő fiatalok. De ne feledkezzünk el a többi helyi lakosról sem, ők is hűséges vendégei Cili nének. A fő forgalmat természetesen este bonyolítják, mint a kocsmák általában.

Ahogy belépünk az ajtón, minden szem ránk szegeződik. Végigmérnek, majd nyugtázzák a jelenlétünket. Miután kikértük az italokat, keresünk egy megfelelő helyet, leülünk. Már senki nem figyel ránk, beleolvadtunk a tömegbe. Az épület előtt is fogyaszthatók az italok, a naptól védett területen.

Ezenkívül még a padkára is le lehet ülni, ha esetleg annyian vannak, hogy máshova nem lehet. A Művészetek Völgye alatt elég sok riport születik itt, meg lehet találni bárkit, vagy információt kérni az esetleges riportalanyról. A nulladik napon is sokan megfordulnak itt a diákok közül, részben riportkészítés céljából, részben azért, hogy erőt gyűjtsenek hozzájuk, esetleg egy jól sikerült riport megünneplése végett.

Az emberek vidáman iszogatnak, beszélgetnek, kiöntik egymásnak a lelküket. Egyre felszabadultabbak. Szépen lassan elkezdődik a hangoskodás, mindenki kezdi jól érezni magát, a füstfelhő egyre tömönyebb. A hangulat fokozódik, de Cili néni átlát a kaoszon, mindenkit kiszolgál. Persze nem csak ő áll a vendégek rendelkezésére, hanem például a pultoslány. Nem könnyű elvezetni egy szórakozóhelyet, de az idős hölgy mégis megoldja, mosolygósan, kedvesen. Az emberek szeretnek odajárni, mindenkinék csak ajánlani tudom, látogassanak el a kocsmába, érezzék jól magukat, élvezzék a jól megérdemelt pihenést.

Idén rendezik meg 17. alkalommal a Művészetek Völgyét. Egyszerre öt faluban, ahol olykor a távolságok sokszor nagyok, de a közlekedés néha mégis jobb, de leginkább nagyon más, mint a nagyvárosban. Ha valaki el akar jutni az egyik faluból egy másik helyszínre, akkor olyan érzést él meg, mintha visszautazna az időben: csak ámul az emberek hozzáállásán, kedvességén.

Azon tényleg nem kell izgulnia az embernek, hogy eljusson a lehető legmesszebb helyen fekvő faluba. Számos módja van: például erre a célra találták ki a csigabuszt, ami a maga sajátosságos, lassú zötyögésével szállítja utasait. Ez egy olyan busz, amely menetrend szerint járja a környék kacskaringós szerpentinjait, és szállítja a Völgy megfáradt vándorait.

A csigalassan közlekedő „díszdarabban” igazán forró a hangulat. Ebben a konzervdobozban kevesebb a hely, gondolja sokszor az utas, de mindezek ellenére megvan a hangulata.

Állítólag akkor a legpraktikusabb, amikor az ember késő estefelé már nem tud a töle kilométerekre „keveredett” sátrához visszajutni.

Persze nem várhatunk erre a csodás mesebeli kis buszra állandóan. Néha sokkal gyorsabb egy autóstop. Szinte minden második kocsi, ahol már épp nem stoppost szállítanak, megáll lelkes karjelzésünkre. És ez a fajta közlekedési mód nem csak arra jó, hogy eljussunk az egyik helyről a másikra. Az információszerzésnek is a legkönnyebb formája a kocsikázás. Csak pár kérdés és perccel később már azt se fogjuk tudni, hogy hová is menjünk még, annyi új információhoz jutunk. A lelkes sofőröknek be sem áll a szájuk, beszélnek színjátszásról, koncertekről. Azt azért meg kell jegyezni, hogy az ilyen „parolózó pilótákkal” néha vigyázni kell, mert olykor úgy elkalandoznak, hogy az utat már nem is nézik.

Mindent összegezve, az elmúlt évek tapasztalatai alapján elmondható, itt, a Művészetek Völgyében az utazás is része az egész varázsnak, ami ezt a nagyszabású, mégis bensőséges kulturális eseményt behálózza.

Utazni jó!

Impresszum

Főszerkesztők:

Kun Tamás

Szabados Péter

Korrektor:

Strasser Éva

Szilvássy György Péter

Vezető Tanár:

Papp László

Tördelőszerkesztő:

Bukovics Zoltán

Jackel Barbara

Raffay Réka

A cikkeket írták, szerkesztették
és a fotókat készítették:

Andrics Renáta

Bajtai Kitti Brigitta

Balázs Anna Mária

Balázs Kriszta

Bordás Gábor

Bödök Dalma

Harangozó Rita

Kürti Ivett

Ratiu Larissa Beatrix

Sajó Dávid

Szabados Máté

Szabó Péter

Ujj Zsombor Pál

Venter Izabella Zita

Szent László Gimnázium

2005